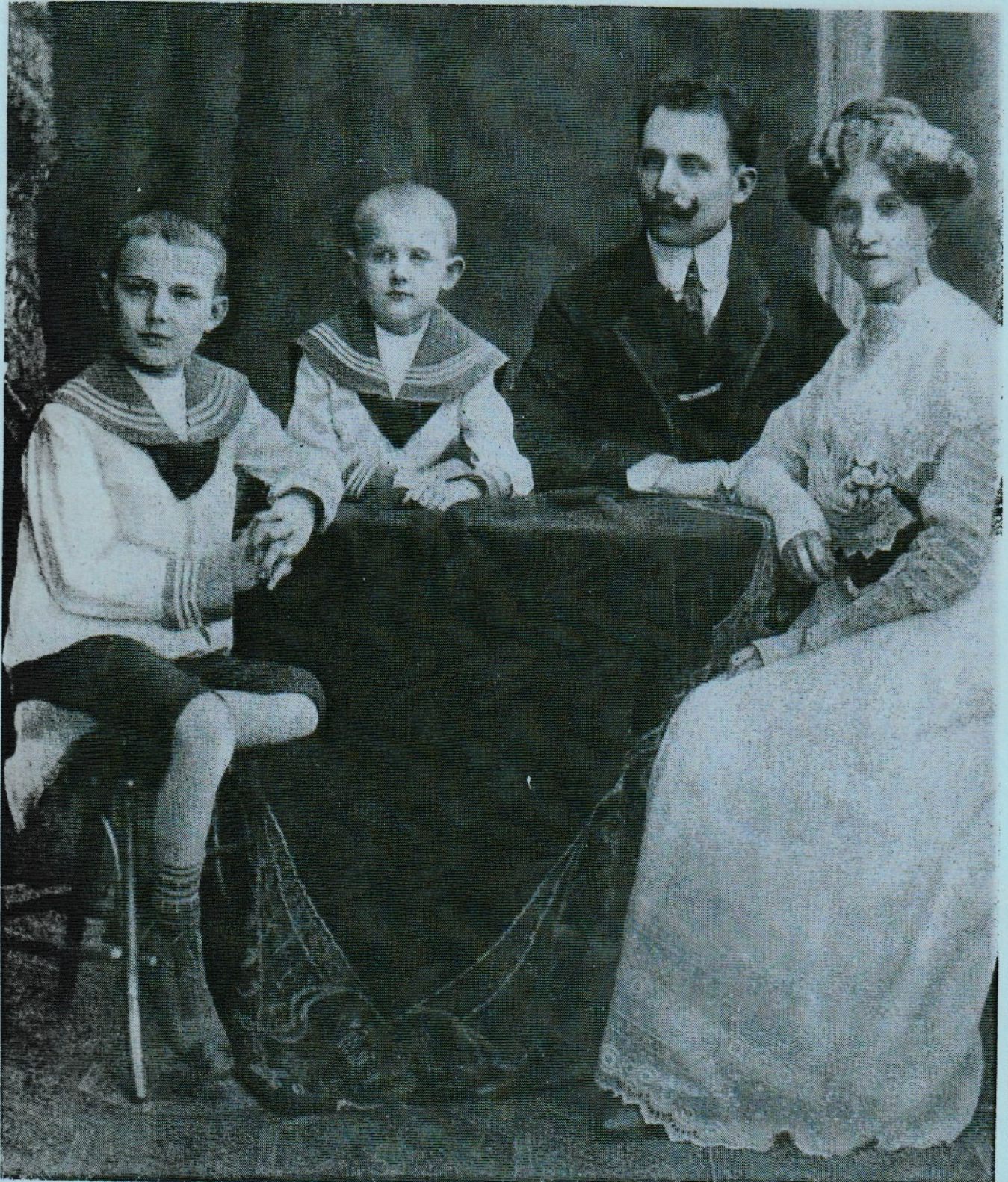

4 w. oči. 55

A typical family portrait shows the likeness of Jiří and his brother to their mother.

HOJ!

Praktická škola estetické výchovy

Radostná bilance II. Wolkrova Prostějov

OD PÁTKU do neděle soutěžilo v Prostějově o prvenství na 150 recitátorů, kteří se sem sjeli ze všech krajů Čech a Moravy. Zatím co loni byla tato soutěž jen krajeového významu, letos se dostala na úroveň téměř celostátní. Ludmila Pelikánová, laureátka státní ceny, jež byla u kolébky Wolkrova Prostějova a letos také zasedla v soutěžní porotě, charakterizovala loňský WP jako předpřipravený letošního. A právem. Důkazuje to nejen účast recitátorů, ale také zájem veřejnosti a bohatá účast básníků, spisovatelů a odborníků, zrovna tak jako delegace Slovenska.

Na besedě se spisovatelé jsme v Prostějově viděli na příklad Karla Ptáčníka, laureáta státní ceny, básníka Jana Nohu, Ladíka Mikuláška, Jiřího Šotolu, Jana Kácela, Karla Kapouna a další. Mnozí z nich zasedli také v porotách. Jen Olomouckém kraji soutěžilo v předchozích kolech přes 2500 recitátorů. Konek jich bylo v dalších krajích Čech a Moravy!

Tato skutečnost jistě svědčí o tom, že tento podnik má mimořádný význam pro rozšíření estetické výchovy, o níž se dříve nehovořilo, ale provádí se. V oboru poezie do 18 let získaly první cenu Marie Málková z Pardubického kraje a Miluše Dreiseitlová z Olomouckého kraje, nad 18 let bylo pět prvních cen: Jiřina Šolubová z kraje Hradec Králové, Věra Hrabánková a Ján Šáboščík z Olomouckého kraje, Ludvík Němec z Pražského

kraje a příslušník armády Stefan Kráň. Z mladších byla nejlepší v oboru uměleckého přednesu Eva Frýbortová, zatímco čestné uznání dostala Libuše Urbásková, v kategorii nad 18 let získali první cenu dr. Jaroslav Blažek z Prahy a Věra Šmakalová z Karlových Varů.

Vítězové si odnesli pěkné ceny, věnované pořadatelem WP, okresním národním výborem v Prostějově. Oděvními závody JW, Svazem spisovatelů a Svazem čs.-sovětského přátelství. Nositelé prvních cen získali pozoruhodné výtvarné dílo prostějovského sochaře Jana Trásky — bronzovou medaili s portrétem Jiřího Wolkyra.

Podobně jako mají divadelníci svůj Jiráskův Hronov, mají nyní recitátoři a milovníci uměleckého přednesu svůj Wolkrov Prostějov. Tady se uzavírají překrásná a silná přátelství. Přátelství člověka a krásy, přátelství člověka a živé myšlenky. A proto stojí za to námaha spojená s tak mohutným podnikem. Proto stojí za to prohloubit ještě podíl současné poezie v dramaturgii recitátorů a podniku samotného, proto stojí za to popřát úspěchu příštím WP, neboť ten se narodí do ještě většího lesku. A proto je třeba jeho iniciátorům a organizátorům stisknout ruku. Vždyť jejich zásluhou mnozí lidé doslova objevili sílu a krásu poezie, která bude družkou jejich dnů. čk

*nezakomnouť o sebe
(aspon' ne hned náno)*

Básník Eda Torial

Vstal jsem opět připraven velmi brzy ráno. Dokonce tak brzy, že mám pocit, že jsem skutečně spal. Skutečně jsem spal? Dělal jsem na jedny básni jako obyčejně a pak jsem nečekaně potkal kamaráda, kterého jsem nikdy neměl. Pozval mě na vodku, protože fernet došel a kafe nepiju, neboť jsem o něj přišel stejně jako o pokoj. Přítel s vodkou si odskočil na dost dlouho, už jsem ho neviděl. Taky se říká, že ve víně je pravda, ale možná jsem ji nemusel hledat tak dlouho. Zapomněl jsem dočista na to, že nikde nebydlím a snažil jsem se do bílého rána najít svůj přístřešek, domov a pocit povinnosti ke čtvrtému verši. Takové věci nerad dělám. Jsem básník a to - jak je známo - mělo by se to ze mne drát, sálat, prýštit, vytékat nebo se aspoň nějak samo pokoušet dostat na povrch. Pociť povinnosti jsem nenašel, ale udělal mi celkem dobře plátek eidamu. Byl mezi pátou a šestou stranou Rimbauda. Mám ho čerstvě rozečtenýho. Pociť jsem touhu zařít něco nezbytně nutného. Noc beztak byla právě tak stará, jak si zasloužila. Narozdíl ode mne. Zašel jsem do lékárny, která měla zavřeno. Zaběhl jsem si do železářství, které pro zákazníky takhle v pět ráno taky nemělo pochopení a vyhnul jsem se několikakilometrovým obloukem pekařství. Zrovna zavázeli voňavé pečivo a já nemám ani vindru. Dostal jsem hroznou chuť na cigaretu. Odložil jsem ji na třetí lavičku svého oblíbeného parku. Nechtěl jsem se s ní tahat po městě. Ještě chvíli jsem mohl hledat pravdu, pak víno došlo. Pokoušel jsem se jít rovně, ale úplně se mi to nedařilo. Na dalším konci další z ulic jsem nakonec zahnul. Už jsem to jednou udělal a nemám na to příjemné vzpomínky. Přišla na mě toulavá a tak jsem tedy šel. Beztak jsem neměl kam jít. Co naplat, sobě člověk neutěče. Ani když je básník.

DUHA - Kulturní klub u hradeb
Prostějov, Školní 4

Pokladní hodiny - výplata cestovného, výběr účastnických poplatků, a ubytování:

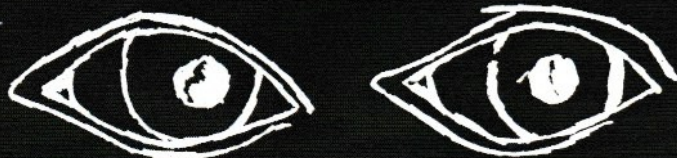
Pá 15. 6. 10.00 - 16.00

Pokladní agendu zajišťuje Alena Machová,
ubytování Ivan Čech.

ROZSVIŤTE LAMPIÓNY, LAMPIÓNY!

V sobotu 16. června po závěrečném večeru 55. Wolkrova Prostějova bude vzdána pocta milému Jiřímu Wolkerovi. Pojd'me lampiónovým průvodem k soše básníka!

V(W)ĚCI

DNES - PÁTEK 15. června

8.00 – 8.30

Přednáškový sál ND

Hledání hlasu

Ztratili jste hlas? Naleznete jej na hlasové rozcvičce v přednáškovém sále spolkové části Národního domu. Určeno sólovým recitátorům 2. kategorie a všem dalším zájemcům.

8.35 – 8.55

jeviště MD

Prezence recitátorů sólistů 2. kategorie

9.00 – 11.30

jeviště MD

PŘEHLÍDKA RECITÁTORŮ

SÓLISTŮ 2. KATEGORIE

(4. + 5. + 6. skupina)

12.30 – 15.30

Semináře Wolkrova Prostějova

12.30 – 15.30

Přednáškový sál ND

Rozborový seminář 2. kategorie

(4. + 5. + 6. skupina)

16.00

POINT

DIVADLO POINT PŘI GJW PROSTĚJOV

Nahý Wolker – Jiří Wolker

17.30

DUHA

DĚTI VESELÉ, Olomouc

Kus bedny, aneb psí cesta

Vítězslav Skuhrák

18.10 – 18.30

DUHA

POETICKÝ SOUBOR

DIVADLA VYDÝCHÁNO ZUŠ LIBEREC

Případ Charms

Daniil Charms / V. Daněk, M. Hnilo

POZOR ZMĚNA!

18.45 – 19.45

DUHA

Hodnocení poroty

divadel poezie

19.45

Kostel Povýšení sv. kříže

Inspirativní představení

GEISSLERS

HOFCOMOEDIANTEN

AMBROSIA - netradiční inscenovaná výstava, během níž diváci individuálně na vlastní pěst objevují a skládají jednu z nejstarších dochovaných jezuitských her na našem území. Pojednává o životě a díle sv. Ambrože a zprostředkovává autentický barokizující zážitek.

U KOTĚRY NA ZAHRÁDCE
Zahrádka Národního domu
nebo v jinde - dle počasí...

21.30 hodin

METEOR Z PRAHY

retro music s oblíbenými herci z Divadla Husa na provázku

ZÍTRA - SOBOTA 16. června

8.00 – 8.30

Přednáškový sál ND

Hledání hlasu

Ztratili jste hlas? Naleznete jej na hlasové rozcvičce v přednáškovém sále spolkové části Národního domu. Určeno sólovým recitátorům 3. kategorie a všem dalším zájemcům.

8.35 – 8.55

jeviště MD

Prezence recitátorů sólistů 3. kategorie

9.00 – 9.25

jeviště MD

PŘEHLÍDKA RECITÁTORŮ

SÓLISTŮ 3. KATEGORIE

10.15 – 11.45

Přednáškový sál ND

Rozborový seminář 3. kategorie

12.00

DUHA

BOMBIČKY NA DVOREČKU, Prostějov

Carpe diem - autorské představení

13.45 – 14.15

DUHA

Hodnocení poroty divadel poezie

14.30 – 16.00

WP DUHA

Prostor pro možné výstupy seminářů

19.00

DUHA

TO NEJLEPŠÍ NA KONEC...

Závěrečný večer 55. Wolkrova Prostějova

s předáním cen festivalu

U KOTĚRY NA ZAHRÁDCE
Zahrádka Národního domu
nebo v jinde - dle počasí...

21.30 hodin

GENTLEMEN'S CLUB

ska kapela z Hranic na Moravě

VĚCI

DEMENTI 4, 5 a 6 W E M Z

NE! Klára Jírovská se na otázky neodpovídá dvakrát úplně stejně. Ani my neklademe dvakrát po sobě stejné otázky stejným lidem.

Naše vysvětlení zní:
Ntiskařský šotek!

*nastavit srdce
(uprostřed prsou)*

NE! toto NENÍ fotografie z představení P jako pivo, ani to NENÍ fotografie divadla JESLIČKY! Jsou to naprosto neznámí, cizí lidé! PRYČ s nimi!

NE! Kabaret, jehož tvůrcem je Jakub Doubrava, se nejmenuje Kabaret Kainar, ale brž se jmenuje KABARET KAJBAR!!!

ANO! Víme, že Ema Zámečnicková není Eva.

W OKNO ...co uvidíte...

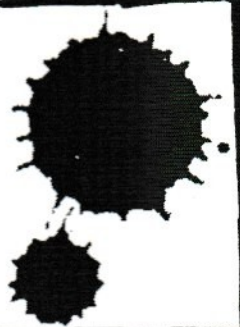
recitátoři – 2. kategorie (páteční):

popíky: zase Charms, zase Koubek, zase Vyskočil, zase Topol, zase Kainar, zase Allen

hárdkóry: zase Twain, Prezydent krokadýlu, Krchovský, Žena, jež odřekla hrob a Lorenzo de Medici

idols: Neruda, Bulgakov, Koláč, Čechov, Suchý

minimal techno: Temnota!, Palahniuk, Léčitel

Divadlo POINT při GJW Prostějov

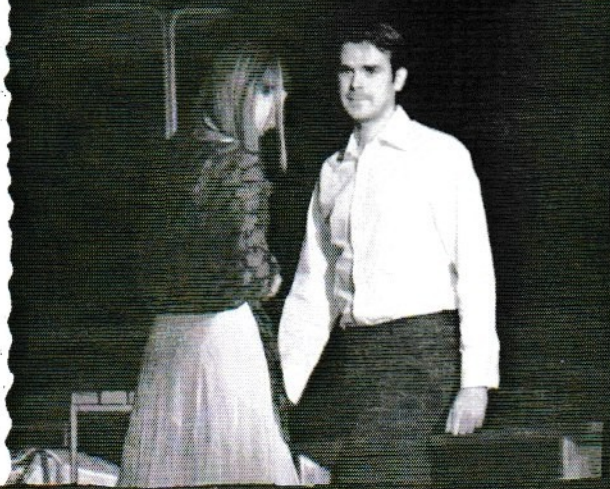
Nahý Wolker-Jiří Wolker

Scénář a režie: Aleš Procházka

Provokativní název představení napovídá, že jde o netradiční pohled na osobnost básníka Jiřího Wolkera. Děj hry, sestavený z básní, dopisů a deníkových poznámek, se pohybuje mezi sněním, vzpomínkami a realitou. Zazní řada zhudebněných textů doprovázených živými muzikanty.

Z Kraje:

Základem představení je výborná montáž méně známých veršů Jiřího Wolkera a jeho dopisů. Při její realizaci využili tvůrci všech myslitelných scénických prostředků mírou vrchovatou a skvěle – živé hudby, téměř divadelní kostýmování, vtipná scénografie. Zároveň pracují s divadelní metaforou. Vzniklo jiskřivé, barvitě i dojemné představení o básníkově, který by na tomto festivalu věru neměl chybět.

Kus bedny, aneb Psí cesta

Scénář: Světlana Zátoupecká, Režie: Magda Veselá

Z Kraje:

Představení je postaveno na scénickém zpodobení řady nešvarů vznikajících při inscenování poezie. Je věnováno lektorům a výrazně pobaví i interprety samotné.

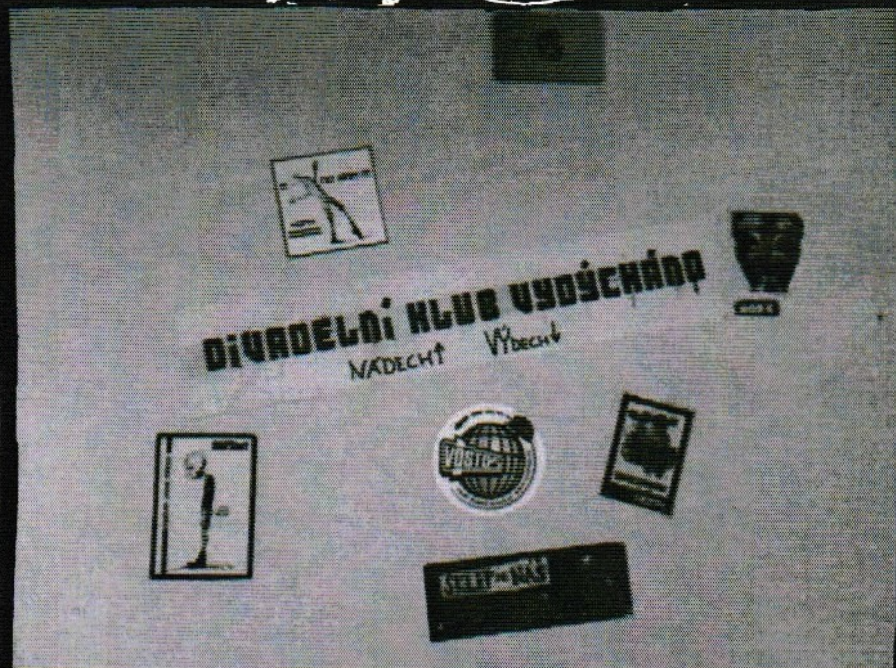
Vydýcháno ZUŠ Liberec

Případ Charms

Scénická absurdita ze života a díla ruského spisovatele Daniila Charmse. Absurdní a surreálné postavičky jeho textů se prolínají s reáliemi života v sovětském Rusku a válečný Leningrad tak málo připomíná Montmartre. Je lepší zadržovat dech, když už je atmosféra nedýchatelná? Nebo navštívit doktora? Pointa požívá sebe samu, a z oken stále vypadává příliš mnoho babiček...

O souboru:

Poetický soubor divadla vydýcháno ZUŠ Liberec pracuje v tomto složení od září 2011. V předchozích ročnících Wolkrova Prostějova účinkovali s inscenacemi Kůň na ostrově a Kabaret Spiegel.

GEISSLERS HOFCOMOEDIANTEN - Inspirační představení

Geisslers Hofcomoedianten zvou na netradiční inscenovanou výstavu, během níž diváci individuálně na vlastní pěst objevují a skládají jednu z nejstarších dochovaných jezuitských her na našem území. Pojednává o životě a díle sv. Ambrože a zprostředkovává autentický barokizující zážitek pokání. Divadelně-interaktivní výstava o sv. Ambrožovi a pokání císaře Theodosia pro 9 hereckých exponátů, jezuitský zpěv a kurátora vznikla podle stejnojmenné jezuitské hry sv. Edmunda Kampiána (1540 – 1581), poprvé sehrané u příležitosti pražské korunovace císaře Rudolfa II. roku 1578.

Geisslers touto inscenací usilují o návrat dramatického umění zpět do kostelů, kde bylo evropské středověké divadlo doma.

Barvitý a různorodý herecký jarmark do každého svatostánku! Nebojme se kostelů a zpytujeme svědomí! Kdo je přece bez viny?

s využitím překladu Petra Polehly sepsali:

Geisslers Hofcomoedianten

úprava textu: Petr Hašek

dramaturgická spolupráce: Michal Novák a Otakar Faifr

scénografie a grafický design: Michal Novák

asistent režie: Štěpán Macura

hudební spolupráce: Stanislav Bohadlo a Michael Pospíšil

režie: Petr Hašek

15. června 1898 naposledy vydechl s TBC na plicích básník, výtvarník a dekadent

Karel Hlaváček.

Podmořské pralesy se ani nezachvěly

Podmořské pralesy se ani nezachvěly,
po cestách neschůdných jen táhlý bloudil Vzdech,
z měst zatopených zvony slabě vodou zněly:
vše ve tmách zírало za Zaslíbený Břeh.

Lilie klekaly v své nezprzněné běli,
půlnoční modlitbu v svých rozmočených rtech,
a černí delfini, již na návrších bděli,
při ohních zmírali v svých němých bolestech.

Až teprv pozdě k ránu, nad břehy když vyšel
za zpěvů zástupů, za slávy korouhví,
stříbrné pralesy jsem ze sna klekat slyšel

v dalekých vodách moře, v mysech Tajemství...
A v sadech korálů, jež slabě zrůžověly,
se černé stíny nedočkavě tísnily a chvěly...

výdech

15. června je mezinárodní den odpůrců vojenské služby.

Fraňa Šrámek
PÍŠOU MI PSANÍ

Píšou mi psaní
vojanští páni,
a tam stojí psáno
dvanáctého ráno
že já musím rukovat,
oh, rukovat.

Voják je voják,
musí bojovat -
vloží k líci pušku,
vezme si na mušku
třeba vlastní srdce své,
oh, srdce své.

Zdrávi vzkázali,
zdrávi napsali,
já jsem rezervista,
básník, anarchista,
zpívám si a proklínám,
oh, proklínám.

Pomaširuju,
zpívat si budu:
modrý rezervista,
rudý anarchista,
v modré dále rudy květ,
oh, rudy květ....!

15. června je světový den proti násilí na seniorech.

Wolkrův Prostějov též bojuje proti násilí páchanému na seniorech. Před třemi lety organizátoři na popud Renaty Vordové, Jany Machalíkové a Petry Kosové znovu otevřeli brány soutěže lidem starším třiceti pěti let. „Je to diskriminace!“, hlásaly statečné ženy. Jedna z nich, Renata Vordová, vzpomíná, že v 80. letech recitoval na WP Šrámkův Raport osmdesátiletý muž, o jehož zdraví a život se obávalo celé publikum. Na mnoho let byl potom recitátorům starším pětaticet let Wolkrův Prostějov uzavřen. Proč se číslovka 35 stala hranicí, nikdo nechápe. V sobotu se těšíme na věkovité starce nad třicet pět.

William Shakespeare: Král Lear

Překlad: Jiří Josek

ŠAŠEK:

Bude zima, bude mráz, kam se, ptáčku, kam
schováš?
Když nekápně nic od táty,
on pro děti je přítěží,
však když je táta bohatý,
o jeho přízeň soutěží.
Šťestí je děvka prodejná,
jen k těm, kdo zaplatí, se má.
Ale ty jsi zaplatil dcerušám na léta dopředu,
a vidíš, jak zle jsi na to doplatil.

GLOSTER:

Dcery ho chtějí zabít! Chudák Kent
to dobře odhadl! Kde je mu konec?
Řek's, že král blázní? To já, příteli,
už napůl šílím. Měl jsem syna, jehož
jsem zavrhl, neboť mi chystal smrt.
Teď nedávno. Já miloval ho víc
než kterýkoli otec svého syna.
A z žalu ztrácím rozum. To je noc!

KRÁL LEAR:

Dšti, ohni! Rachoť, hrome! Chlístej,
dešti!
Hrom, vítr, oheň, déšť mi nevádí.
Vy nejste moje dcery. Vám jsem nedal
své království, vy nejste moje děti.
Vy mi nic nedlužíte, proto s chutí
spouštějte hrůzu. Klekám před vámi,
já vetčný, chorý, vysmívaný stařec.
A přece spílám vám za to, že jste
se, mocné živly, spikly proti mně
se dvěma proradnými dcerami
a mučíte mě. Ó! Ó! To je zlé!

Antonín Přidal

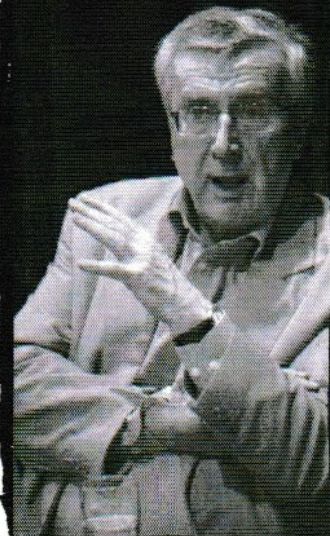
Antonín Přidal, básník, dramatik a překladatel, se narodil 13. října 1935 v Prostějově. Gymnázium studoval v Uherském Hradišti. Dále studoval hispanistiku a anglistiku na filosofické fakultě v Brně. Pracoval v brněnské literární dramatické redakci Českého rozhlasu, kterou byl nucen v 70. letech opustit. Od roku 1990 přednáší na JAMU. Překládal Garcíu Lorcu, Edwarda Lepra, Davida Lodge, Johna Updika, Leo Rostena ad.

Edward Lear:

There was an old man, on whose nose
Most birds of the air could repose;
But they all flew away
At the closing of day,
Which relieved that old man and his nose.

Překlad Antonína Přidala:

Byl jeden dědeček, na jehož nosanu
sedali ptáčekové ráno i po ránu.
K večeru ale
letěli dále
k úlevě dědečka a jeho nosanu.

KOSTEL POVÝŠENÍ SVATÉHO KŘÍŽE

Kostel byl pravděpodobně založen před rokem 1200. Později zde byl zřízen augustiniánský klášter. Roku 1430 byl klášter i s kostelem zcela zničen husitským vojskem. Obnova svatostánku začala v letech 1522 až 1535. Bylo využito některých zbytků svislého zdiva a vznikla stavba jednoduché síně s rovným stropem a třemi ochozy. Presbytář byl zaklenut gotickou klenbou a spojil se s lodí v jeden celek.

Roku 1697 město zachvátil nejničivější požár v historii. Padla mu za obět velká část města a spolu s ním i zdejší kostel u náměstí. Plameny se vyhnuly dřevěnému kříži, který stával před vchodem. Tento kříž byl po opravě kostela položen na hlavní oltář a kostel byl zasvěcen na Povýšení svatého Kříže.

Zde leží Jiří Wolker, básník jenž miloval svět a pro spravedlnost jeho šel se bit.
Dřív než moh srdce své k boji vyťasit, zemřel mlád dvacet čtyři let.

W EPITAF

EPITAF

Nemocný Wolker v sanatoriu v Tatranské Poljance.

ZÁVĚT JIRÍHO WOLKERA

Zde leží
Jiří Wolker
básník
jenž
miloval
svět

V Tatranské Poljance 8. XI. 1923.

Při plném a jasném vědomí, po dobrém a spravedlivém uvážení pořizuji o svých nemovitostech takto:

- I. Universálními dědici všeho svého majetku činím své rodiče.
- II. Jejich dědictví však obtěžuji těmito odkazy:
 - a) svoji knihovnu v celku odkazuji prostějovskému komunistickému kulturnímu spol. „Proletkult“. Knihy,

které by se snad do této dělnické knihovny nehodily, nechť jsou inteligentním a zkušeným soudruhem (nejraději prof. Kamenářem) vyřazeny, anebo prodány a za utržené peníze pořízeny knihy odborné a vhodné.

b) Svoji matku opravňuji, aby si z této knihovny vybrala ty knihy na památku, které se jí líbí. Rovněž chci, aby každý z mých dobrých přátel byl podělen jednou bibliofilskou knihou, kteréžto výtisky by ve veřejné knihovně brzy vzaly újmu a nebyly náležitě oceněny.

Maminka moje přátele zná a nechť sama je podělí. Sám na všechny nemohu vzpomenouti, jen podotýkám:

prof. Dokoupil, Lasák (Lasákovi knihu o mod. rus. malířství), Konvalinka, Kratochvíl, Pospíšil, Hudousek, K. Wichterle, Hora, Píša, paní Erna Škrachová, Dolínek, Eda atd.

c) Hudebniny klavírní odkazuji všechny své sestřenicí Danuše Kadláčkové. Kvarteta (Strausovy) Jirkovi Škrachovi. Hudebniny houslové odkazuji městské hudební škole, aby je chudým a nadaným

žákům dle svého dobrého zdání rozdala. Rovněž tak i svoje housle.

d) Fotografický aparát bratru Karlovi (je schován ve skříni na šaty v předstíni).

III. Pochován chci býti v Prostějově, chci míti na hrobě malý vojenský břízový kříž s nadpisem nejprostším Jiří Wolker, spisovatel 23 (?) let.

IV. Pěči o svou lit. pozůstalost svěřuji příteli A. M. Píšovi.

Koučím a prosím vyšší Spravedlnost, aby rozhodla brzy a nenechala se mne trápit tolik v nejistotě a bolestech. Sám bych si z duše přál, aby tento papír stal se zbytečným cárem a já byl vrácen k práci a k životu. Smrti však se nebojím, neboť na ni nevěřím, neboť „La morte? Sans elle l'éternité n'apparaît nouvelle“.

Jiří Wolker

Krátké posezení s **Karlem Peškem**, recitátorem II. kategorie, kde bude recitovat Koubkovu báseň *České slepice*. Jinak je původem z Hradce Králové a na WP je úplně poprvé.

Jak se ti líbí na Wolkrově Prostějově?

Líbí se mi tady hodně, myslel jsem si, že když recituju až v pátek, tak že tady nebudu mít co dělat a budu se nudit. Nenudím se ale vůbec, protože je furt co dělat, chodím na představení, na přednesy a rozborů. Jediný, co mě mrzí, je to počasí, protože ty věci, co maj bejt venku, jsou v tom přednáškovým sále. No a až na to ubytování ve Wrahovicích je to tady fakt strašně hezký.

Co říkáš na divadla?

Mám trochu smíšené pocity. Něco se mi hodně zamlouvalo, něco ne. Hraju divadlo dvanáct let a na rozborových seminářích se říkají věci, který jsem já nikdy neřešil. Spíš vnímám svoje pocity a dojmy po představení. Ale po diskuzi o představení *Žal Juliin* jsem si říkal, jak se sem ta inscenace mohla dostat, protože jsem na ní viděl strašně chyby. Říkal jsem si, že je to buď fakt parodie, anebo je to *Romeo a Julie* ve třiceti minutách. Když tam šermovaly, byl to fór, ale pro mě to fungovalo jenom jednou. Taky nemůžu přece v jednom výrazným kostýmu hrát *Julii*, *Romea* a služku, protože divák se v tom potom začne ztráct. Jejich masky byly spíš jako výtvarnej obraz, než že by tam byly opravdu potřeba.

Máš nějakou oblíbenou poezii?

Mám rád *Villona* a těším se na příští rok, protože budem o něm dělat v Hradci představení, jinak spíš čtu prózu než poezii. Tedka třeba *Stevena Kinga* - jeho slavný horor „*To*“, myslel jsem si, že když tady nebudu mít co dělat, tak že to stihnu přečíst. Má totiž tisíc šestnáct stránek, tak jsem si to rozpočítal – sto padesát za den a jednou dvě srě a vyjde to. Zatím jsem přečetl čtyřicet, protože tady na to fakt není čas. Ale už za těch čtyřicet stránek se strašně těším, jak to bude pokračovat.

Zmínil jsi recitace, co si myslíš o porotách?

Občas mě štvě, že porotce byl v krajskym kole a tam to recitátorovi vychválil, potom ho pošle sem a tady mu to zdrbe. Buď ať mu rovnou řekne, že to není úplně dobrý, anebo ať ho tady potom tolik nekritizuje.

A ty sám se snažíš s připomínkami porotců pracovat?

Jak s kterýma, většinou ano, protože si myslím, že tomu rozuměj. Jinak já osobně si moc nenechám do ničeho kecat, takže spíš si to vezmu k srdci, ale pak si to stejně udělám po svym.

Co si myslíš o ostatních recitátorech? Zapůsobil na tebe někdo konkrétní?

Bylo zajímavý, že z té první kategorie byly někteří lidi velmi šikovný a někteří úplně tragický... Ve druhé kategorii je to už tvrdá konkurence, výkony jsou vyrovnanější. Z toho, co jsem viděl, se mi nelíbil vlastně jen jeden text, takže bych to pak nechtěl vybírat jako porotce.

Chtěl bys něco vzkázat porotcům?

Ať neříkaj jenom kritiku, ať taky trochu chválej.

A co bys rád vzkázal recitátorům?

Ať si hlídaj světlo na jevišti, protože jim opravdu občas není vidět do obličeje. A hlavně ať to tady neberou jako soutěž. Je to sice soutěžní, ale v první řadě přehlídka a prostor pro to, abychom mohli vystoupit. Ať to neberou tak, že my jsme vodsad, vy jste vodsad a tím pádem jste proti nám. Pár lidí je totiž opravdu tak odtrženejch a tvářej se, že se s ostatníma bavit nebudou, že to jsou pro ně soupeři. To se mi přesně stalo na ubytovně. Asi si myslí, že tím, že tady vyhraju, se stanou slavnejma, protože je to prestižní přehlídka. Což je škoda, myslim si, že tady jde o to si to pořádně užít a zarecitovat si na dobrým festivalu.

PRAVDIVOSTI O WP, KATAPU, THEOVI a jiných věcech

Rozhovor s Hanou Malaníkovou... ☕ ☕

Recitovala jsi někdy na WP a nebo někde jinde a popřípadě co?

Na WP nikdy nic, ale mám vystudovaný KATAP (Katedra autorské tvorby a pedagogiky) na DAMU a prošla jsem přednesem s paní *Vítězslavou Fryntovou* a následně jsme s výsledky z předmětu i vystupovali, například na festivalu *Karla Poláčka* jsme dělali *Poláčkovo pásmo*, poté jsme zase zpracovali některé texty k výročí *Koláře*. Takže mám určitou zkušenost, ale na WP jsem podruhé, takže celý svět recitačních soutěží, jejich porot a seminářů, je pro mne vlastně novinkou.

Vidíš nějaký rozdíl mezi těma dvěma ročníky?

Dva roky jsou podle mě málo na to, abych mohla porovnávat, a spíš se těším na to, že se sem dostanu zase na další ročníky, protože je to pro mne dost zajímavé sledovat různé lidi a to, jakým způsobem se rozvíjejí. Jsem ráda, když tady potkám někoho, koho jsem viděla loni, a najednou vidím, co se s tím člověkem za rok stalo. Občas i takové dramatické příběhy, kdy byl někdo minulý rok velice úspěšný, třeba se stal laureátem, přijede v očekávání a ono se mu to nepovede. Je to velké dobrodružství a hodně práce, co musí člověk udělat a stejně nic není jisté. Co se týká výběru textů, tak možná, že se mylím, ale zdálo se mi, že se loni víckrát opakovaly konkrétní texty, což pro letošní ročník neplatí.

Zaujali tě letos některé konkrétní texty?

Ano, objevila jsem si pro sebe některé zajímavé autory, které jsem před tím neznala, například z dnešní recitace to byl *Zdeněk Rotrekl* a jeho text *Forbal*.

A ty sama máš třeba některého z autorů, kterého bys dala jako tip k recitaci?

Já sama mám takovou zkušenost, že například *Poláčkovy soudničky* jsou hezké texty pro člověka, který je na začátku. Určitě existují autoři, kteří člověka dobře povedou, pokud začíná, jsou jednodušší, nemají takový přesah a můžeme se na nich naučit vnímat situaci a vyprávět. Ale dnes jsem si znovu silně uvědomila tu skutečnost, že přednes je velmi krásná autorská věc. Hledáš něco, co bude s tebou rezonovat, co budeš ty schopna předat skrze to, jaká jsi, a co si myslíš. Neexistuje ten ideální autor, kterého bych někomu mohla navrhnout, protože je to individuální záležitost.

Pamatuji si, když jsem dělala ty *Poláčkovy soudničky*, jak se mi líbily určité typy žen, jež u něj vystupují. Měla jsem pocit, že je cítím v těle. Pak přišly zase postavy, u kterých mi to tolik nešlo, a tak to je asi pro každého, jsou to individuální příběhy, s nimiž se setkáváme. Teď mi *Jana Machalíková* věnovala knihu od *Slavomira Mrozka*, ze které tady večera také zazněl text o dvou krysách, a mě se ta kniha moc líbí. Ale pak jsem si to zkoušela sama pro sebe říkat a přišla jsem na to, že bych to asi ještě neuměla udělat. Takže další otázka je, zda to, co si zamiluješ jako čtenář, je správná volba pro tebe, jako recitátora.

To asi také trochu souvisí s tím, že studuješ KATAP na DAMU, že student je veden k tomu hledání individuální cesty k textu...

To je pravda a je to taky jedna z těch věcí, co mě tady na WP baví. Baví mě poslouchat, co říká porota na rozborových seminářích, protože jsem zvyklá, dívat se na přednes právě skrze tu autorskou tvorbu a víc přes osobní dispozice recitátora. Ale tady je to často nahlíženo z pohledu recitačního až hereckého femesla. Ať už z pohledu poroty nebo samotných soutěžících. Tady se lidé občas dostávají až do hereckých situací, vstupují do postavy, do charakteru. U nás na katedře jsme vedeni k tomu, abychom si uvědomili náš talent, k čemu máme dispozice a z toho vycházeli.

Ty teď na KATaPu doděláváš doktorandské studium, čím se zabýváš ve své dizertační práci?

Moje téma se jmenuje „Autenticita ve světě médií“ a je to tedy téma velmi široké. To jakým způsobem dnes média autenticitu posouvají, zmocňují se jí a za autenticité vydávají kde co, mě zajímá i v souvislosti s přednesem a divadlem. Chceme být autentičtí a vidět autentický výkon, ale je otázka, co to vlastně je. Někomu to má prostě v sobě a pracuje s tím, někdo se dokáže autentickým stát, aniž by takovým nutně vlastně byl.

Co si třeba myslíš o Verbatim divadle (divadle dokumentu)? Tam je vlastně hranice pravdivosti také dost problematická...

Teď jsme zrovna s mojí kolegyní z katedry Evou Čechovou a rozhlasovou dramaturgyní a režisérkou Gábinou Albrechtovou na počátku jednoho projektu pro rozhlas, kde se používají jisté dokumentární prvky. Takže mě teď čeká právě rozhodnutí, jakým způsobem naložíme s tím původním materiálem a jak ho rozehráme. Na divadle s tím zkušeností moc nemám, ale je to velmi zajímavé téma a zdá se mi, že jsme v tomto typu divadla dost pozadu. Měla jsem možnost být půl roku na stáži ve Finsku a tam je také divadlo už dlouho populární. Dost často se tam pracuje právě s přesahem do jiných oborů, například sociologie a psychologie.

Autenticita v tomto případě není pro mne nutně pravdivost faktická, jako třeba, že „nejsem pankáč, tak nemohu říkat pankáčský text nebo zpívat pankáčskou píseň“. Zdá se mi, že se jedná hlavně o vztah ke konkrétní věci a k sobě samému, pojmenovat ho a prezentovat na divadle. Proto si myslím, že by se s původním materiálem mělo experimentovat ještě víc, a ty hranice by se měly pořádně prozkoumat. Žijeme v době, kdy právě ta média, o kterých píšu v dizertační práci, způsobují, že jsme zmatení z toho, co dnes je a není pravdivé a autentické. Jedinou šancí, jak se v tom můžeme vyznat, je právě to, že budeme zkoušet a onu pravdivost pokoušet.

Když se vrátíme ke škole, konkrétně ke KATaPu, zdá se, že hodně festivalových účastníků se plánuje v budoucnu přihlásit na některou hereckou školu. Co si myslíš, že jim konkrétně tento obor může nabídnout?

Katedru založil profesor Ivan Vyskočil, ale už několik let ji vede Přemysl Rut. Je to hodně specifické místo, kde je skvělý prostor právě na to, aby si člověk určil své téma a poznal své možnosti. Myslím si, že to je dobrý obor pro někoho, kdo už jednou nohou něco vystudovaného má, a teď ho zajímá bližší poznání sebe samého třeba z jiného pohledu, než jakým na sebe do té doby nahlížel. To znamená, že to není katedra, kde by se člověk následně dostal třeba k profesionální herecké dráze, byt se tam studuje autorské herectví. Spíše se zkoumá a experimentuje. Vedoucí katedry tedy odrazují uchazeče, kteří se hlásí hned po střední škole, protože vědí, že jim nemohou zajistit nic prakticky upotřebitelného. Mnoho uchazečů ale právě přichází s tím, že nechce praktické řemeslo, což je samozřejmě může za pár let mrzet. Když se ve studiu člověk hodně zaobírá sebou, tak je taky dobré, aby už o sobě něco věděl a měl nad sebou a nad tou katedrou nadhled.

Což je zároveň celkově velká výhoda, teď jsme se o tom bavily s Janou Machalíkovou, i v rámci těchto přehlídek, jako je WP. Cítíš, že když má recitátor nadhled nad textem, ne v tom smyslu, že by mu to bylo jedno, ale ve smyslu zdravého odstupu, vědomosti o sobě a jistých životních zkušeností, tak to tomu přednesu hrozně sluší. A to platí pro všechny dobré výkony, které jsem na festivalu viděla.

A přichází Jana Machalíková... ☕ ☕ ☕

Vy jste tady na WP představily vaši inscenaci „Drahý Theol“, která se posléze velmi detailně a v podstatě hnidopišsky rozebírala na diskuzi. Mě osobně trochu zarazil ten „cimrmanovský“ princip v tom smyslu, že začínáte přednáškou a zdůrazňujete jisté prvky, které následně používáte a rozvíjíte v druhé části inscenace.

Hana: Nám to před tím nikdy nedošlo, na tom rozboru jsem to slyšela úplně poprvé, což mě tedy dost překvapilo.

Jana: Já jsem si během toho říkala, že je vlastně dobře, že nás to nikdy nenapadlo a jen jsme pocítily potřebu tam tu přednášku mít, a víme, proč ji tam máme. Je skvělé, že nám František Zborník řekl, že tento princip je starší, než v Divadle Járy Cimrmana. A bít se něčeho, protože to už někdo jiný použil, je vlastně hloupost. Kdyby nás to napadlo, tak by nás to možná omezilo, najednou bychom si řekly, že to už používat nemůžeme, což by byla škoda. Oproti Cimrmanům, kteří používají tento systém prvotně z toho důvodu, aby vyzněly následně fóry v představení, u nás to byla potřeba seznámit publikum s fakty, bez kterých by se v inscenaci mohli ztratit. Bez toho to před tím moc nefungovalo, protože ty informace, které jsou potřeba k celkovému vyznění textu, zná třeba pouhých pět procent návštěvníků. Chtěli jsme tedy těm ostatním dát možnost, aby si mohly užít vtipy, které by jim jinak dojít nemohly.

Hana: Protože Woody Allen to napsal tak, že tyto vtipy jsou velmi důležité. Jinak by text mohl vyznít úplně prázdně, pokud divák nctuší, že někdo žil s někým jiným v ateliéru, tamten se s ním hádal a ten zas neměl vůbec peníze.

Jana: My jsme vlastně začínaly přes rozfocené papíry, kde bylo napsáno pouze, kdo je kdo. Posléze jsme ale dospěly k tomu, že by bylo fajn si ještě pohrát s myšlenkami, která ale sdělí ty důležité informace.

To je velmi podstatná věc, také zmíněna na diskuzi, vám se totiž podařilo tento informační kontext přenést mezi širší publikum. Ovšem mně třeba připadá, že právě typ humoru Woodyho Allena je cenný také v tom, že si na něj divák nebo čtenář musí přijít a hledat si k němu cestu.

Hana: To máš určitě pravdu, ale dle mého názoru to funguje hlavně u psaného textu, jehož kouzlo je právě možná v tom, že se k němu můžeš vracet. Na divadle je s tím problém, protože tam nemůžeme čekat, až to někdo pochopí. Buď to v tu chvíli zazní, nebo ne.

Jak jste se vlastně k tomuto textu dostaly?

Jana: Já ho slyšela mnohokrát recitovat, ale vždy ve zkrácené formě. Rozhodla jsem se ho uveřejnit v plném znění, protože si to ten text zasluží. A najednou jsem musela přemýšlet nad tím, jak to udělat, protože já jako jediný interpret nemám dostatek výrazových prostředků a nenašla jsem pro tu předlohu cestu. Tak jsem oslovila Hanku, protože jsem věděla, že se jí bude také líbit.

Stvořily jste dohromady už někdy divadelní inscenaci?

Hana: Spolupracujeme už dvanáct let v improvizáční lize, takže jsme spolu improvizovaly a vedly semináře. Také jsme dělaly lektorské programy v Národní galerii. Ale je to naše vůbec první inscenace.

Jana: Hlavním impulsem byla muzejní noc před dvěma lety, kdy jsme dostaly asi pětminutový prostor pro to, vyzkoušet si, zda by to fungovalo. Což bylo pro nás nakopnutí, měly jsme konkrétní cíl, Goghův obraz za zády „Zelené obilí“ a před sebou diváky, kteří třeba vůbec neznají realie. Většina z nich pouze procházela kolem a náš úkol byl zaujmout je na těch pět minut. Tam se nám to povedlo, tím pádem jsme začaly přemýšlet nad tím, kde to hrát, jak a pro koho. Následně jsme se dostali na festival Za vodou, poté v divadle Kámen, kde jsme dostaly první zpětnou vazbu, protože jsme ji po představení vydolovaly z diváků. A mohly jsme na tom mohly začít znovu pracovat.

Hana: Jana je hodně zvyklá pracovat s připomínkami, což se nám znovu a znovu vyplácí. Je pro nás dobré inscenaci nevnímat jako hotovou, ale přistupovat k tomu jako otevřenému procesu, jenž se neustále mění.

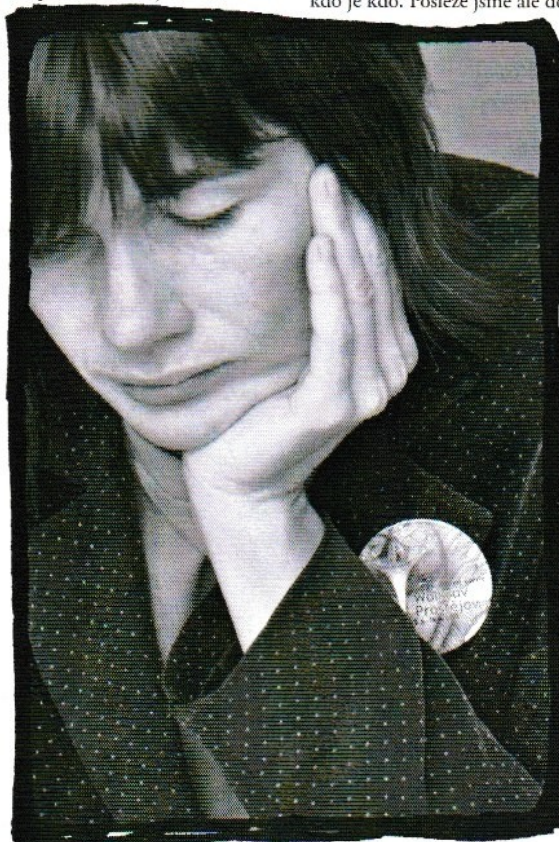
Kdo režiruje?

Hana: Režiséra nemáme, takže jestli to celé funguje dohromady, jestli to má rytmus a vtipy, se z vnitřku nedozvíme.

Jana: Tady na přehlídce nám hodně pomohli diváci, v podstatě s námi spolupracovali to představení. Vznikaly dobré a přesné věci, které tam nikdy nebyly, a my je třeba díky tomu budeme moci fixovat. Hodně využíváme našich zkušeností z improvizace.

Hana: Takže vlastně děkujeme divákům WP, že nám zrežirovali představení.

A já děkuji vám, za rozhovor.

sólisté 2. kategorie

U RENTGENU

Druhá kategorie byla losem či organizátory rozřazena ve dvě. Její první půli tvořilo 16 interpretů - 13 holek a trojice kluků.

Ve čtvrtek se konečně dostala ke slovu rekvizita. Vlastně hned tři. Bílá koule a dvě jakési osmičky z plastu. Co všechno s nimi dovede Jakub Pazdera, to bere dech. Před námi se pohyboval akrobata a člověk nevěděl, co sledovat dřív. Zda akrobata nebo jeho rekvizity. Na text Hanse Arpa (Světadiv, Oblačná pumpa) skoro nezbyval čas a energie. A přece se dada dostalo ke slovu. Hravě a třípytivě.

Bára Purmová nás vzala na fotbal. Provedla nás v básni Zdeňka Rotreklů celým světem, celým lidským životem. A setkala se se smrtí. A my spolu s ní. Zajímavé setkání, mrazivé.

Vítězslav Dvořák nám přesvědčivě vysvětlil, že nejchytřejším tvorem široko daleko je krab. Kratičký text Ivana Wernische chytře vypočítal, ale přece si myslím, že je sedmiřádkový text pro interpretaci trochu moc krátký. Neumožňuje Vítovi, aby předvedl, co umí. A zdá se, že má co nabídnout. No, třeba toho bude příště víc. Však je v Prostějově poprvé.

S Ludmilou Jansovou jsme se vydali do Obory za Jáchymem Topolem. Čekal nás drsný příběh, ve kterém teče krev a ubli-

žuje se zvířatům. A lidem. Těm hlavně. Ludmila se v Topolově světě vyzná, jako posluchač jsem ale občas sešel z cesty a všemu tak úplně nerozuměl. I tak je to svět, ve kterém mi bylo dobře. A kam se rád vrátím. Třeba i bloudit.

Baladu Uliánka jsem slyšel poprvé v životě. V lidové poezii se zas tak nevyznám. Byla hodně morbidní a Zuzana Rainová ji říkala krásně. Čistě. Sice si nedovedu představit, že bych kvůli dvěma husarům otrávil bratra, ale však se pořád dějí věci, které člověku nejdou na rozum.

Hodně textů bylo o sexu. Aby ne. Však jsme ve druhé kategorii. Dobře jsem se bavil u soudničky Františka Němce (Žena, jež odřekla hrob). Kamila Horáková se převtětila do staré vdovy Pršánkové, která chytila druhý (nebo kolikátý vlastně) dech a zatoužila po svém nájemníkovi - panu Huštavovi. A šla na něj opravdu zhurta. Erotické dusno se dalo krájet.

Kateřina Císařová si vybrala text Egona Bondyho (Deník dívky, která hledá Egona Bondyho). Byla odvážná, svobodná, krásná. Co hledala, bezesporu našla. Byla bezostyšná, nemorální, a přece si získala moje sympatie. Možná právě proto.

Zítřek přinese dalších 17, možná dokonce 18 textů a jejich interpretací. Už se na ně těším!

Jan Anderle

U RENTGENU

Orangutan v továrně

Sokrates, Kaká, Pelé na příliš těsném hřišti obecnosti

U.S. Triarius z České Třebové je divadelní soubor, který vás může rozradostnit, naštvat, ba přímo nas... (píp), ale který vás rozhodně nenechá v klidu. V Prostějově včera předvedl nadvakrát svou inscenaci textů Lubora Kasala a Toma Kikwooda s názvem Orangutan v továrně. Národní přehlídka mnohdy i při největší snaze neumožňuje souborům se specifickými požadavky optimální podmínky. Triarius byl včera limitován prostorem a jeho scénografickým uspořádáním vzhledem k počtu diváků. Záměr uzavřít všechny přítomné do klece jako nejvýraznějšího scénografického a významového prostředku tak nevyšel a část publika seděl jaksi nezúčastněně mimo. To, jak potom vyplynulo z diskuse, výrazně ovlivnilo zážitky těch, co byli uvnitř (někteří měli pocit jisté potupy, když na ně bylo zvenku nahlíženo jako na pouhé rekvizity) i těch mimo klec. Ale postupně. Představení začíná výstupem klaunů, šašků, kteří se snaží diváky čekající před budovou pobavit (snad záměrně neúspěšně) a principála, jenž diváky pak zve dovnitř. Oslepeno nasazenými čepicemi publikum vstupuje do scénického prostoru a část uzavřena do klece. Stává se pak terčem změn hudby zesílené až k bolesti, ataky šašků vně klece, blikajícím světlem a konečně i deklamovanými texty z úst šašků, později i z úst postavy připomínající Krista (Budhu, Lenona - ad libitum). Pro mnohé, týká se spíše věkově mladší části publika, je to výrazivo přitažlivé, vnímané libě. Pro některé další (patřil jsem k nim) bylo zahlušením množstvím a intenzitou tak agresivní, že jsme přestali „slyšet“ a vnímat texty a zážitek se zúžil na fyzickou ochranu před vnějšími atakami. V diskusi jsme se pokoušeli najít smysl celého toho konání, protože libý pocit

či zážitek opačný by měl mít svůj smysl teprve tehdy, najdeme-li příčinu, důvod k takto způsobeným zážitkům. Divadelní sdělení se přece nemůže spokojit jen s provokací, skrze níž nedojdeme ke zprávě, která nás přiměje o něčem přemýšlet, něco v sobě či svém okolí měnit. Tento cíl se nikomu z diskutujících pojmenovat nepodařilo. Možná to bylo způsobeno výše uvedeným horšími podmínkami prostorovými, možná je háček (háč) ukryt již v samotné struktuře a organizaci inscenace. Osobně jsem více nakloněn tomu druhému vysvětlení. Zážitek, pocit by měl být, podle mého soudu, konkretizován natolik, aby nezůstal jen v libě či nelibě rovině, sdělení by mělo mít ještě svůj vnitřní obsah, s nímž se divák pak může utkat. Tu konkretizaci mohly a asi původně měly přinést texty L. Kasala. Jenže ty pro mnohé slyšet téměř nebyly. Škoda. Četl jsem si je po představení, jsou působivé a jistý životní pocit, s kterým se může čtenář podle své zkušenosti utkat, naléhavě přinášejí. Na rozdíl od věřejšího představení. Texty

doporučuji, vážně.
F. Zborník

U RENTGENU

U RENTGENU

P jako pivo

Tomáš Volkmer

Pivo z Jesliček

Soubor Divadla Jesličky z Hradce Králové nám na Wolkrův Prostějov přijel **zahrát**. A to myslím v pravém smyslu toho slova. Nejen tedy vyprávět příběh knihy T. Robbinse *P jako pivo*, ale skutečně zahrát divadlo. Hudební divadlo.

Spolu s pětiletou téměř šestiletou Gracií Perkelovou, hlavní postavou inscenace se seznamujeme s jejím dětským pohledem na svět dospělých, ve kterém hraje zvláštní a tajemnou roli žlutá tekutina v lahvích. Pivo.

Seznámíme se s rodiči Gracie, její učitelkou, ale především strýcem Moe, milovníkem piva a velkým filosofem. Ten jí slíbí návštěvu pivovaru, ke kterému však nedojde. Strýc se zamiluje a odjíždí do Kostariky a její narozeninová oslava také nedopadne dobře. Nešťastná Gracie jde do ledničky a nechce se napít té tajemné tekutiny a díky ní se ve snu setkává s vílou Pivoňkou. Pivoňka ji bere na výlet světem, světem té nebezpečné tekutiny, která dočasně uvolňuje pouta se stresujícím světem práce a odpovědnosti. Ale pozor. Pivo je nespolehlivý prostředek, tak jako auto může dostat smyk a sjet ze silnice.

Díky této instruktaži se podaří Gracii pomoci nešťastné mamince, která se opíjí, protože ji opustil manžel, tedy otec Gracie. Donutí ji odjet za strýcem na Kostariku. Maminka a strýc zjistí, že se tajně milovali celá léta, že se milovali tak tajně, že tu lásku tajili i před sebou samými.

Představení je nabité, tak jako kniha, slovním humorem, ale především obrovskou radostí ze hry, ze svobody být na jevišti, zpívat a hrát. Mladý soubor zvládá s nadhledem roli dospělých postav a oblažuje nás krásnou, živou interpretací hudby. Baví tak nejen diváky, ale i sebe.

Možná, opravdu možná, by stálo za to, uvažovat o tom, aby ta část příběhu, která nás přivádí až k setkání s vílou Pivoňkou rychleji gradovala. Abychom si tak ještě více užili rozuzlení celé inscenace.

Haj di hou

Divákovo...

Orangutan v továrně

No, trochu nevím, co si o tom myslet, když mě zavřou do klece, jsem z toho takovej rozpačítej, ale asi se mi to i líbilo. **Pavel**

Já tohleto nesnáším. Nemám ráda, když nevím, co se bude dít a hlavně se mnou... takhle strašit lidi, dyť to může bejt i nebezpečný. Mně se to nelíbilo. **Veronika**

No, to bylo něco! Nejdřív jsem jim zbaštila, že se tam nedostanu a bylo mi to celkem líto. Pak, že se tam teda vejdem... To jsem byla ráda, že nemusím bejt v tý kleci, to bych se zbláznila!

Představení se mi líbilo, ale myslím, že se jim to trochu rozpadalo. Jednak kvůli dost neukázněnému publiku, a taky proto, že si to zřejmě mockrát nevyzkoušeli. Měli by počítat se vším, co jim publikum může udělat.

Bylo skvělé, jak z nás udělali stádo, nic nám neřekli, nijak nám nepomohli. Líbil se mi Ježíš skrze píču. Nedokázal jsem se ale dostatečně soustředit, mám zatím jen pocit, ne výklad. **Michal**

P jako pivo

P jako pivo

P jako pivo

P jako pivo

Nejvíc mi na tom vadilo to pivo, bez piva by se to klidně obešlo. Přfliš se tím pivem zaobírali.

Michal

Jooo, dobrý, pohádka pro děti, no. Holky byly pěkný, hezky zpívaly. Papoušek byl nejlepší.

Renata

Zajímavý je, že se diváci na Orangutanovi rozčilovali, že jsou manipulováni jako stádo a na konci Piva jako stádo tleskali.

Miluš

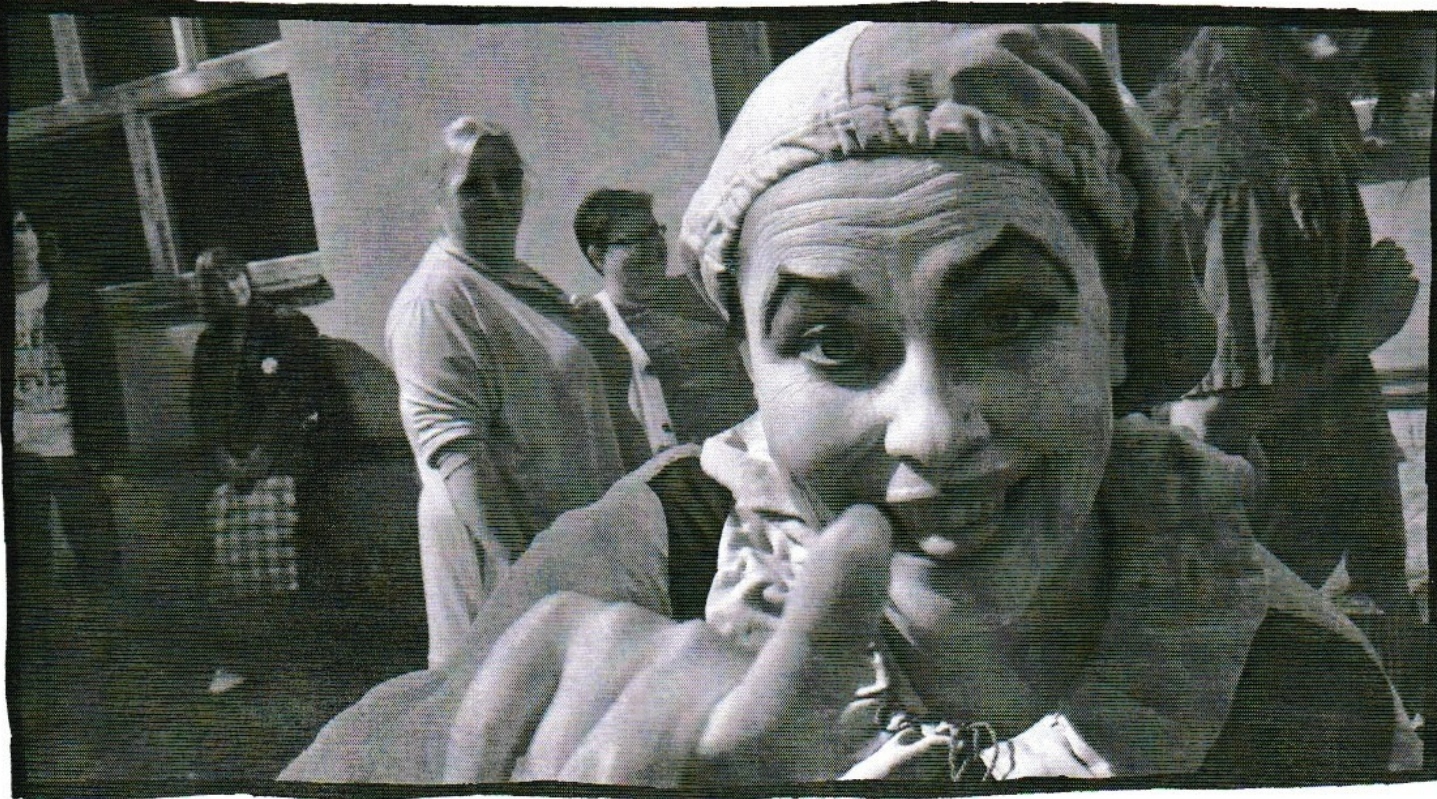

Orangutan v továrně Divákovo...

Jako v kleci

Jsem poněkud divácky zmatená a názorově vystrašená. Totiž i obráceně. Divácky vystrašená. Názorově zmatená. A domnívám se, že nebudu sama. Dvorek Pointu, kde se včera odehrála předesílaná „experimentální“ inscenace Orangutan v továrně, nejdřív nás rozdělili tři skotačící opice a jeden Šéf na vyvolené plus ty druhé. První byli vpuštěni dovnitř budovy. Byla jsem ve „zklamané“ skupině, která se ale nakonec na představení dostala také. Nedomážu odlišit, jestli to byla výhra. Udělali tmou. Pořádnou a dlouhou. Pamatovala jsem si prostor. Uprostřed něj velkou kovovou klec. Nesedím ráda uprostřed řady. Dusí mě to. Ta nemožnost odejít, aniž bych někoho obtěžovala. Tohle místo jsem si nevybrala, zbylo na mě. Bylo jistě jiné než kterékoli z ostatních. První řada. Kraj. Ulička. Tma houstla a pohybovala se. Cítila jsem, jak se kolem mne stále něco pohybuje. Tma zmasivněla a požrala můj zbytek sklonů k dobrodružství. Dral se ze tmy zvuk dráždivý, svíravý, přednes diktátorský, možná i hudba... Naprosto svázaná. Kolem mne se tmou prodírala ruka za rukou zástup. Asi „vyvolení“. Nedýchala jsem, ale mozek mi asi ještě trochu pracoval. Ve tmě se o mne otřel tak patnáctý vyvolený a začala jsem mít strach se sklonem k panice. Ne snad o sebe. Překážím. Překážím taška, co mám u nohou. Budou tu v té tmě chtít procházet. Špatně odhadli potřebný prostor. Zatímco se tmou něco chystalo, zkoušela jsem v sobě vypnout tlačítko hrůzy. Nějak se to zaseklo. Ale rozsvítily. Vyvolení v kleci. Na hlavách přes oči papírové čepice. Nechtěla bych být vyvolenou. Pogratalovala jsem si za svůj zlozvyk se nikam necpat. Bylo mi lépe, ale bylo mi i lépe. Měla jsem o vyvolené obavu. Nezdálo se mi to spravedlivé. A přemýšlela jsem o oblasti, o hranici si jistého a osobního bezpečí. Cítila jsem se manipulovaná. Využitá. Zneužitá. Spolu s ostatními. Včetně básníka. Tak diktátorsky vteřeno do celého toho obrazu. Zatoužila jsem odejít, ale byla jsem v kleci, ač mimo ni. Na pravé tváři mi přibyl rudě svítící „vaginální“ kosočtverec a mým

nečekaným sousedem se stal plenu halený penis v nákupním vozíku. S něčím nad, co apelantně vykřikovalo text, který bych si raději sama četla v posteli a s něčím pod, co drželo ten penis. Mohla bych počítat chlupy na mužových končetinách, kdyby mi lampička na nákupním vozíku příliš nevypalovala oči na tmou uvyklé. Penis hlučel text, jedl banány, házel slupky a měl tetování na rameni. Nebylo lehké ho vidět, nejsem sova. Já tu hlavu víc neotočím. Vyvolení bez čepic. Ryk, bič, hlomoz, hudba a moje snaha hledat básníka. Přestávám vnímat tak důležitá slova. Vyvolení se dostávají z klece. Trpím hmotným obrazem, který mi vzal svobodu být divákem a slyšet víc než blikání zářivek, vidět víc než hlomoznou a ohlušující, jakkoli krásnou, hudbu. Přemýšlím o nárazech, o tom, co cítí vyvolení, nevyvolení, opice, továrna, Šéf... Soukolí. Přemýšlím o tom, jak se tohle hraje. S jakým pocitem. Experiment. Přemýšlím o divadle... Nakládání člověka s člověkem. Soukolí. Byť v divadelní konvenci. Jsem poněkud divácky zmatená a názorově vystrašená. I obráceně. Přes všechno. Přes pochopení síly vlastního prožitku. Přes míru... vzali... použili... dali. Přes tmou, na kterou jsem si dávno musela zvyknout jako na život. Přes jak? Nutnou ataku toho, co sama cítím. Přes vědomí toho, že nic není pravda a divák jsme vždy a všude. Přes hory a lesy, potoky, řeky... názor, autenticitu názoru... Kasala jsem cítila velmi, ale mumrajem nedoslechla... neměla možnost přes obraz... snad potkám Kasala... Stejně jako vím, že jsme rádi vytrhnuti z reálného molochu světa... Ale ať dělám, co dělám, jsem obyčejný divák, obyčejný, a ať mi nikdo netvrdí, že přes všechny ty bojové hry na jedny i druhé straně, neměl někdo pocit, že přece se chceme všichni v tom všem aspoň trochu vyznat... dělat věci pro sebe navzájem, milovat... Víím, kam bylo namířeno, ale nevím, co si z toho mám odnést, abych to předala dál. Nemohu nic dát, když mi bylo ubráno. A Kasalovy věci jsou příliš blízké na to, aby se s nimi operovalo z takové dálky.

ČEPOBITÍ Rozborový seminář recitátorů první skupiny 2. kategorie

Bibka se omlouvá, ale kvůli přílišnému čtení Wolkrovy poezie dorazila na rozborový seminář až na konec Kainara...

Tereza Štochlová, Josef Kainar: Domů

Aleš Vrzák: Z hlediska Kainarovy poezie je dobré si více naposlouchat melodičnost a stavbu jeho básní a víc ji využít.

Lucie Baumruková, M. Šimek, J. Grossmann: Můj první mejdan

recitátorka: Víím, že mi to dneska nevyšlo.

Martina Longinová: Chápu, proč jste si vybrala toto téma, ale myslím si, že to není text pro dívku, spěcháte v tempu, je to smršť, kterou jste nedokázala pojmout, tím pádem nevychází pointa, vývoj a nedokážete rozlišit a vystavět postavy

Aleš Vrzák: Trochu vás neposlouchají gesta a tělo – nefunguje tam pravdivost. A nevím, jestli je to vhodný materiál pro další interpretaci.

Ěma Zámečníková: Jste kontaktní, živá a sympatická na jevišti, patříte tam, ale bylo znát, že jste to po prvním odstavci vzdala a už jste to chtěla mít za sebou.

Jakub Pazdera, Hans Arp: Světadiv

Jan Anderle: Bylo to artistní a akrobatický, hravost k DADA patří, ale jde o to, zda pozornost, která je upnutá na bílou kouli, není ujmouti pozornosti poezii

Ěma Zámečníková: Bylo by dobré, abys nám dal čas a to, abychom si na tvůj přednes mohli zvyknout.

Aleš Vrzák: Tvoje řeč je nesrozumitelná, tvůj hlas je dynamickej, tak ho využij. Bylo by fajn žonglovat se slovy, nejen s koulí, je škoda, že sis nepohráš s hříčkou RAS – PUTIN.

Martina Longinová: Bravurní práce s rekvizitou, pro mě rozhodně jeden z těch zajímavějších výkonů

Bára Purmová, Zdeněk Roztek: Fotbal

Aleš Vrzák: Strašně zajímavá dramaturgie a bravurní interpretace, obrovský přínos tomuto festivalu, skvělý kostým, napětí a výrazná mimika.

Martina Longinová: obdivuhodná práce s detailem, ale jsou tam věci, které ten text nabízí a ty je nerozvíjíš, ale jinak klobouk dolů

Vítězslav Dvořák, Ivan Wernisch: Krab

Ěma Zámečníková: Klasický příklad toho, jak se dá udělat dobře krátký text, dobrá gradace a tempo, velmi mě potěšil konec – pustíš řemen, ale v tobě zůstává řemen natažený.

Martina Longinová: Mám ráda, když mám pocit, že se to rodí přímo teď a tady.

Aleš Vrzák: Vzal jste si šest řádek a udělal jste je dobře, ale myslím jsem si, že nabídnete víc způsobů interpretace, tohle mi přišlo málo.

Michaela Rotterová, Václav Koubek: Nájemník

Martina Longinová: Dobrý výběr, jste příjemná, kontaktní na jevišti, jen mi tam chyběla lehkost a nadhled ve vyprávění, anekdota nevyšla moc vcelku, pointa vyšla pěkně. Chtělo by to dotáhnout postavy, jste vybavená vypravěčkou.

Aleš Vrzák: Snaha o nejpreciznější výslovnost mi nesedí stylově k básni.

Barbora Winterová, Lawrence Ferlinghetti: Rága vraždy

Aleš Vrzák: Text má neuvěřitelný přesah, tak se jen ptám, proč se to dneska nepovedlo. Úžasné vybraný text, ale vyžaduje obrovskou výraznost, dává neuvěřitelný interpretační možnosti

recitátorka: Normálně mám pocit, že je v tom strašně moc emocí, ale dnes jsem je necítila.

...blbka odešla pro kafe...

Růžena Štanclová, Miroslav Holub: Gaston

Martina Longinová: Nejsou tam dopracované dialogy, rozpracované postavy, základní rezervy a nedotaženosti.

Aleš Vrzák: Nemá to jasnou tečku, je to celý takový roztomilý a to nemyslím úplně jako pochvalu.

Tereza Angelová, Karel Poláček: Bylo nás pět

Ěma Zámečníková: Sáhla jste na národní poklad, jste poučená, vybavená a talentovaná, ale...

Aleš Vrzák: To, že jste si přepsala text, je zručnost, strukturu textu jste porušila a okradla.

Martina Longinová: Udělat z klasického Poláčkova Bajzy neutrální holku, to ti strašně podrazilo nohy, pro mě to bylo totálně falešný.

Lenka Chytilová: Spojení „chodím se Zilvarem“ funguje jinak, když to řekne Petra, než Petr.

někdo další...: Ten kdo, má rád Poláčka, by ti utrl hlavu.

Johana Kučerová, Eve Enslerová: (V)hodné tělo

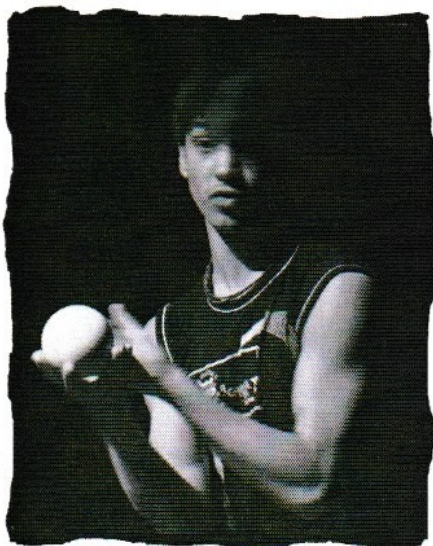
Jan Anderle: Tato ukázka není zas tak dobře pointovaná, myslím, že tomu chybí větší nadhled, hodně to ženeš.

recitátorka: Mě připadalo, že se s tím mužem hodně ztotožnit.

Radim Šíp: Text není jen o samotném břichu, ale o celé Americe, úryvek je vlastně strašně seškrtaný.

Martina Longinová: Úryvek nenabízí víc interpretačních rovin.

Ěma Zámečníková: Chce to ukrotit vlastní energii a zacházet s ní.

Ludmila Jansová, Jáchym Topol: Obora

recitátorka: Já ten text nedokážu říct dvakrát stejně, takže v materiálech to je přepsané tak, jak to říkám nejčastěji.

Aleš Vrzák: Výborná volba velmi náročného textu. Přestože k tomu typově sedíš, tak to chce větší čitelnost postav a ukázat srozumitelněji příběh. Přijde ti normální, že tě někdo praští dlaní zespoda do brady? Proč tam nedáš ten obraz? Sama mi řekneš interpretaci, jak to cítíš, ale neukážeš mi ji. Jistý druh autenticity je moc dobré, zvláštním způsobem jazzuješ, pomíjíš mnoho důležitých obrazů, když zvolíš autentický projev, jakákoli drobná faleš příšerně zabolí.

Zuzana Rainová, česká balada Uliánka – HORKÁ KARTA REDAKCE

Martina Longinová: Moc příjemný a zdařilý výkon kultivované a vyspělé recitátorky, úžasné se ti podařilo vtáhnout diváka do příběhu, vyvoláš divákovu zvědavost, podařilo se na lidovém textu skloubit lyričnost, dramatickosti a humor tak, že to bylo ve správném poměru, jen úvod by mohl být lehčí a mohla by sis dát pro příští rok větší úkol.

Lenka Chytilová: Víš co děláš a vnitřně si to pamatuješ, díky tomu to působí živě.

Denisa Švandová, Guy de Maupassant: Zachráněná

Jan Anderle: Šla jste na to jako uragán, ale atmosféra textu a doby tomu úplně neodpovídá, jako celek to funguje dobře, možná by jste mohla uplatnit víc vypravěče.

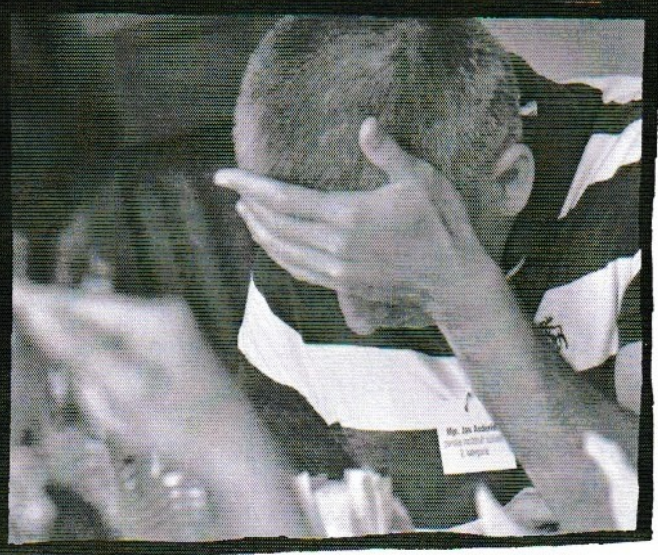
Aleš Vrzák: Mně připadá ta postava jako daleko větší mrcha, ty jsi na to šla takovejma českějma venkovskejma naturalistickějma prostředkama, což ztrácí tu francouzskou eleganci.

Martina Longinová: Nedá se vám upít energie a štáva.

Kateřina Císařová, Egon Bondy: Deník dívky, která hledá Egona Bondyho

Aleš Vrzák: Velmi náročný text, souznění s tou figurou, bylo to velmi přesné, vulgarita a něha spolu fungují dohromady, působilo to nesmírně autenticky, největší zážitek z této poloviny kategorie, překrásný hlas, pravdivost projevu, buduješ výbornou atmosféru, v jednu chvíli se zbrzdilo tempo, což byl v danou chvíli zásadní nedostatek, ale jsi neuvěřitelně kontaktní!

PS: špatný důraz ve verši: „kozy, dvacetikilová žádná visící vemínka“

Pozn. redakce: Zapisuji ručně, občas nestíhám, snažím se vybírat to podstatné a zároveň poslouchat, někdy píšu vlastními slovy. Není to zákeřnost. Je toho moc.

AGRESE A MANIPULACE

F. Zborník: Viděli jsme vybočující představení, viděli jsme koláž, byli jsme oslepeni, ohlušení, zavřeni do klece. Pokoušíme se objasnit cíl. ♦ Agrese hudby, změt slov, změt blikátek. Má to být vyprovokování k tomu, abychom si uvědomili absurditu světa, ale možná, že jen provokujete a hrajete si. ♦

Změt způsobila to, že jsem přestal vnímat texty, které jsou ale zajímavé. Kdybyste je říkali srozumitelně, byl by pocit hlubší. Začal jsem bojovat proti vám, text mi začal být jedno. Škoda, že jste neuvěřili poezii.

T. Volkmer: Já mám zlomenou patu. Bylo to nefér. Bolelo to. Bylo to nesnesitelné.

Soubor: Anotace, kterou posíláme, obsahuje varování.

Pozn. redakce: Omlouváme se, žádný jiný text, než recenzi Aleny Zemančíkové jsme do rukou nedostali a na internetu nenašli. Ohlasy diváků, kteří viděli jiná uvedení, byly příznivé a tak jsme žádné varování ani nehledali. **Odpusťte.**

L. Chytilová: Znáám soubor dobře, vždycky jim o něco šlo, vždycky pracovali s nezanedbatelnou předlohou. Nikdy jsem se nepostavila proti nim, ale míra agrese byla nesnesitelná.

Jsem na vás naštvaná za to, co jste udělali s verši a s divákem. Možná ale časem přijdu na to, proč jste to udělali.

J. Franková: Byla jsem použita, zneužita jako ten text.

H. Kofránková: Byli jsme rekvizity, nemůžeme to hodnotit jako diváci.

Diváčka: Já jsem seděla mimo klec. A nebylo to o ničem jiném, než o manipulaci. Bylo to neetické.

Diváčka: Já jsem celou dobu přemýšlela, jak ty lidi dostat z klece ven. Byli jsme sice mimo klec, ale také uvěznění.

RÁDI V KLECI

Divák: Já jsem si to užil perfektně. Jen je mi líto, že jsem nebyl v kleci.

Divák: Byl jsem v kleci a byl jsem nadšen. Je mi líto, že v porotě není nikdo, komu by nevadila blikající světla a hlasitá hudba. Mně vůbec nevadilo, že jsem v kleci.

Diváčka: Mě víc rušili hluční lidi v kleci (kteří zpívali a tak), víc než zvuky inscenace.

Divák: Skvělá reflexe stavu světa.

J. Franková: Tak to se pořád bavíme o formě a ne o textu.

Soubor: Normálně jsou v kleci všichni diváci a není jich tolik. Byli jsme organizátory požádáni, abychom tam dostali všechny. Lidé uvnitř klece se chovají úplně jinak, když se na ně nikdo nekouká.

H. Kofránková: Klec je nesvoboda. Takže musíte počítat se vzpourou. Jako happening mě to strašně zajímá. Chování v kleci je skvělá študýrka.

Soubor: Jste první, kdo se vzbouřil. Jindy si diváci nechávali sáčky na hlavě, mlčeli a poslouchali text. Bavilo je vnímat zvuk a pohyb poslepu. Útočit to samozřejmě má. Mrzí nás ale, že se to dneska nepropojilo s textem. ♦ Máme pozitivní ohlasy od lidí všech generací.

Divák: Bylo to vzrušující, jako na horské dráze. Buď se člověk brání a bojí se a nebo vnímá poezii.

Diváčka: Já jsem byla plně ponořena v textu.

F. Zborník: To, že to tolik lidí oslovilo, je dobrá zpráva.

SAMÁ CHVÁLA

T. Volkmer: Bylo to dobré představení. Tenhle typ hudebního divadla mám rád. Je to chytré, profesionálně zvládnuté. Pořád ale bojujete s délkou textu. Od scény s vílou jsem těžko držel pozornost.

J. Franková: Líbila se mi vaše jemnost, nadsázka, parodie na dramaťák.

L. Chytilová: Představení srší stovkami nápadů a proměn. Je jasné, že bylo z čeho vybírat, že jste zkoušeli různé možnosti. Cením si toho, jak se slyšíte, že si nepřekážíte, že si umíte poradit v kritických situacích.

F. Zborník: Líbívá, ale ne podbízivá muzika. Jste velmi muzikální! Svoboda je největší devizou inscenace.

J. Pokorný: Umíte naslouchat. Vnímáte sluchem i tělem.

H. Kofránková: Ptala jsem se překladatelky, jak zní v originále jméno víly Pivoňky, a ona pravila, že víla v originále žádné jméno nemá. Kniha je prošípaná slovními hříčkami.

T. Volkmer: Hříčka „malá lež je lžička“ je skvělá.

E. Záměčnicková: To si vymyslela Bětka sama.

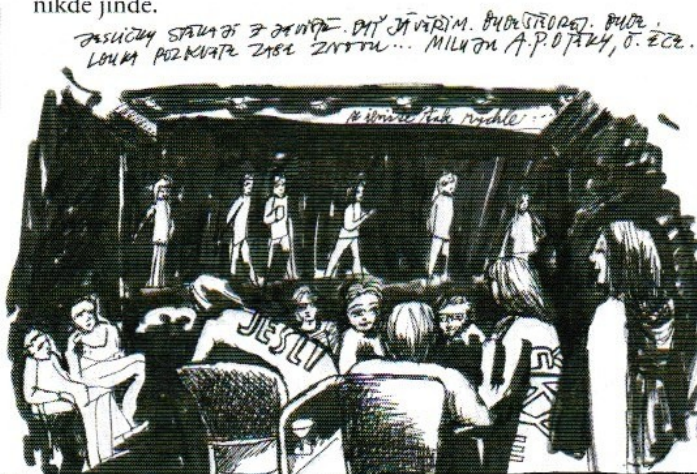
J. Anderle (šeptem): To si přece vymyslel Mardoša.

H. Kofránková: Prýštila z vás radost, že jste na jevišti.

Leckterý divák: Myslel jsem si, že to skončí po té, co víla řekla moudro.

SHRNUTÍ

F. Zborník: Tak různorodé divadelní zážitky vedle sebe, to jak se musíme rychle adaptovat, zažijeme jen na přehlídkách, nikde jinde.

Ladění tancem TVÁŘ za sklem

Pohybové a taneční vyjádření, spojené s interpretací textu.

Lektorka: Lenka Jišová

Nakoukla jsem do sokolovny, do růžového sálu s křišťalovými lustričky a dřevěnými parketami.

Dýchejte! Užijte si to! Uzemněte se! Naladit se ve dvojici: Pomyslná tyčka mezi kořeny nosu. Jeden vede, je zodpovědný za pohyb partnera v prostoru. Vidím, jak se muž skládá na zem a žena se nad ním sklání. Jak si muž a žena lehají na zem, leží naproti sobě a hledí si do očí. Vidím, jak sebou dva muži cukají. Jeden ucukne, druhý ho pronásleduje.

Odpočinek: Lidé leží na zemi nohy a ruce mají roztažené, vypadají jako písmeno X.

Pohyb v prostoru: Kreslení číslic 1, 4 a 7 loktem do prostoru. Číslice jsou malé, velké, jsou na stropě, jsou na zemi, jsou přes celý sál, jsou kresleny staccatově, plynule. Vidím pohyb lidí s amputovanou rukou. Ptáky v pasti, Bojovníky, Horolezce, Dělníky. Spoutané. Běžkaře. Musím jít do redakce, doufám, že mi Vladimír něco napíše.

MAŠE BĚLO MAŠEST PAPERKŮ

Máša

MAŠA

...referuje účastník semináře Vladimír

Pohyb - tanec a mluvené slovo nejdou dohromady příliš často. Doprovázet mluvení pohybovou kreací, nebo naopak - pohybovou kreací slovem, je zcela neobvyklé. Na recitačních soutěžích není zvykem gestikulovat, a dost často jsou recitátoři za svá gesta a pohyby kritizováni. Pro ty ale, kteří chtějí posunout hranice uměleckého přednesu a hledají jiné a nové barvy a prostředky - tanec - pohyb je zdrojem prvků a inspirací k nečekané a nové interpretaci textu. Tak jsem pochopil záměr semináře Ladění tancem lektorky Lenky Jišové. Minulý rok jsem byl na semináři Petra Váši Fyzické básnictví. V jeho semináři slovo od začátku hrálo tu hlavní roli. Na rozdíl od toho u Lenky Jišové hlavní roli hraje pohyb a práce s tělem. Slovo je na pozadí (první dva dny na úplném pozadí). Děláme pohybová cvičení, pracujeme ve větších a menších skupinách, hledáme pohybové slabiky, z nich stavíme slova, ze slov věty a zkoušíme je začlenit do prostoru. Navázat na „slova“ a „věty“

partnerů. Vzájemně „mluvit“ pohybem a rozpoznávat smysl a podtext pohybu jiných.

Pravdou je, že na slova jsme zvyklí. Umíme je rychle začleňovat do kontextu, a okamžitě interpretovat jejich význam. Ale jak bohatá je naše pohybová řeč, jak velký slovník pohybu máme k dispozici? Lenka jde opačným směrem a snaží se v nás probudit slova smysluplným pohybem. Vysvobodit z těla skrytý, uschovaný, podvědomý proud obrazů a naší individuální pohybovou „slovní“ zásobu.

Druhou pravdou taky je, že každý má těch pohybových kódů poměrně dost. Umíme rozlišovat sebemenší změny v těle, v mimice, v tělesné poloze. Myslím, že cesta kterou nás Lenka vede ke křížovatce pohyb/slovo je delší, klikatější, ale zároveň je hlubší. Těším se na zítra, kdy to možná nastane.

Vladimír Benderski

Redakce w.oči.55 tímto vyzývá všechny grafomany a všechny diagnostikované i nediodagnostikované postižené podobnými literárními úchytkami, aby ulevili svému trápení a využili naší mimořádné nabídky svoje stigma proměnit v drobný prospěch. Vypište se ze svých trápení, postěžuj-

te si, nebo - ti otrlejší - chvalte! Pište v próze či ve verších, ale především pište v redakci w.oči.55, anšto u nás je to honorováno!!! Redakce nabízí tradiční odměnu v podobě kapalně, takže ten, koho stihne skutečně vážný záchvat, od nás ani nemusí odejít po vlastních. Upravte se v redakci!!!

PIŠTE!!!

Vyblejvka na všechno - Blbky z Prahe jsou na dně...

Mám depresi, dneska mě nikdo nezavřel do klece. A furt sem choděj nějaký porotci, který balej Kateřinu. Dneska to bylo mooooc. Už žádný jéééé. Už jenom fuuuuj, prasataaaa. Šela Vrzák mluvil celý den jenom o kozičkách, Zbornáš betluje s Pokorným. Pokorný se nechová pokorně, a používá slova jako píča, buchta a jiné zvrácenosti. Prudí s vrtačkama, nevíme co za tím je. Wolkmer je v poho ve všem – nemá rád soutěživost. Doubrava má angínu. Chjo. Michal odjel do Brna pro maturitní vysvědčení. Chjo. Diváci tleskali do rytmu. I Sajfertová. A mně se chtělo celou dobu čůrat, posraný Pivo. Akrámek nemá rád masový nadšení, ale má čůrající spořič s rybičkama, takže je aspoň trochu vyklidněnej, i když ho celý ráno budil vysavač. Vladimír má velkou tuuuu... tuuuu... slovní zásobuuuu. Přepis rozhovoru s Mala trval asi deset hodin. Vordová furt řeší koloušky, tentokrát Domorodce. Anderle se trápí. Chyti a Frank se cítí zneužitý. Longi má ráda práci s rekvizitou. Ema se nebyla schopná vykecat a následně vymáčknot. Soutěžící furt jenom soutěží, vůbec vlastně nevěděj proč tady sou, ale furt jenom soutěží. Bylo to skoro na zabití, jak v Uljance. Nebo v (v)hodným těle. A kde je konec tomu damáckému alterňákovi, co si rád sundává kalhoty? Chce se mi spát, chce se mi pít, chce se mi... porodci už mě nepřitahujou. Ani ty v černym. Ale ten principál z Triariu byl charismatickej. Fííííí. Potřebuju kardiostimulátor. Jestli nebude zejtra koncert venku, tak na to seru. Zejtra přijede Jirka Vyorálek (áááách) – jéééé, to je ten, co si ho pletu s Pleslem? To je ten správněj Hamlet. Pokojík v hotelu je psycho – paroháčové se slejzaj. A úchylný alkoholici napadaj kolemjdoucí. Paní z Duhy je sice féééé, ale už chce jít domů a ráno neměli párek. Čtu si Wolkrovu závět, Ortena u tebe teplo je a to zkurvený čepobití pořád dokola. Volal zase Michal – kluk z Prahy – a já zase byla fuč. Chjo. Svatej kopečku! Věděli jste, že Jana Kratochvílová nazpívala Wolkrovo kázání na hoře? Neštěstí... zas tu trčíme do noci a už nestihnem potkat žádný pěkný Domorodce. Ani koloušky. Ani porodce. Ani úchylný alkoholiky. Navíc se hádáme a to je nám moc líto. Vzpomínáme na Matěje Samce a jeho afekty. Porodci si myslej, že se jim smějem do ksichtu, přitom náš mozek už jede jenom na jedno procento. Aspoň jsme si koupili ten super chleba od Karolíny v pekárně naproti lékárně. Paralen nám taky donesla, je to svatá buchta. Kdo je tady ještě náák celebrita? Už aby přijel ten Plesl.

Pindy nehrajícího kapitána.

Líbí se mi nosit nějaký titul. Jsou chvílky v kterých jako by hráł, i když, pravda dobrý kabát nebo pláštěnku, jedete-li na Wolkrův Prostějov, nenahradí. Na zalaminovaný destičce se jménem mám takový titul vytištěný. Šéfredaktor Zpravodaje. Je to poprvé, co jsem šéfredaktorem. Ten redaktor v tom slůvku zní jaksi kulturně, odkazuje na novinářskou tradici (vybaví se mi Egon Ervín Kisch, Karel Čapek, no prostě, dobrá společnost nepočítám-li poněkud provařeného Juldu Fučíků). Ještě lepší je ale ta první část. Šéf. Chief! Boss! Opět naskakují představy: těžký kožený křeslo, stěny s dřevěným táflováním, výtah starýho Bati, ve kterým měl kancelář, která se kdykoli mohla zjevit v každým patře jeho úřední budovy ve Zlíně a tak... Je to opravdu prďáckej titul, tenhleten šéfredaktor.

V praxi je to ovšem trochu jinak. Těžko shlížet na své poddané laskavým i přísným zrakem (jako otec vlastně) je-li člověk zároveň oním bossem a zároveň soustružníkem u stroje výrobního. Nebylo asi nejšikovnější pasovat se současně na velmistra i muže práce měřícího svůj výkon kilometry našoupanými polohovacím zařízením přirovnávaným obvykle k drobnému hlodavci. Leč stalo se, a tak se pokouším blahosklonně komandovat i poslušně opracovávat obrobky dle plánů svých milých podřízených. Zas taková otrava to není. Manuální složka mojí práce, pro výsledek tak nezbytná zprošřuje mě povinnostmi spisovatelství. A tak se jen bavím, nehrající kapitán, s blbkami z Prahe, a užívám si WP.

pokořík v hotelu

LIDOFKY

Kráčejte matičko

Kráčejte matičko,
zdobna salát,
já nejsem navyklá,
má zlatá matičko,
dlouho spávat:

jenom tu chvíličku
před svítáním,
když nechá můj milej,
Pepíček rozmilej,
milování.

Měla jsem synečka

Měla jsem synečka
jak suchá kadlátko,
juž mně ho odvedla
věrná kamarádka.

Dež si ho odvedla,
nech si ho podrží,
nechoď k nám sedávat
před te naše dveři.

Před te naše dveři,
ja před naše blato,
špělím tě do něho,
tu máš milé, za to.

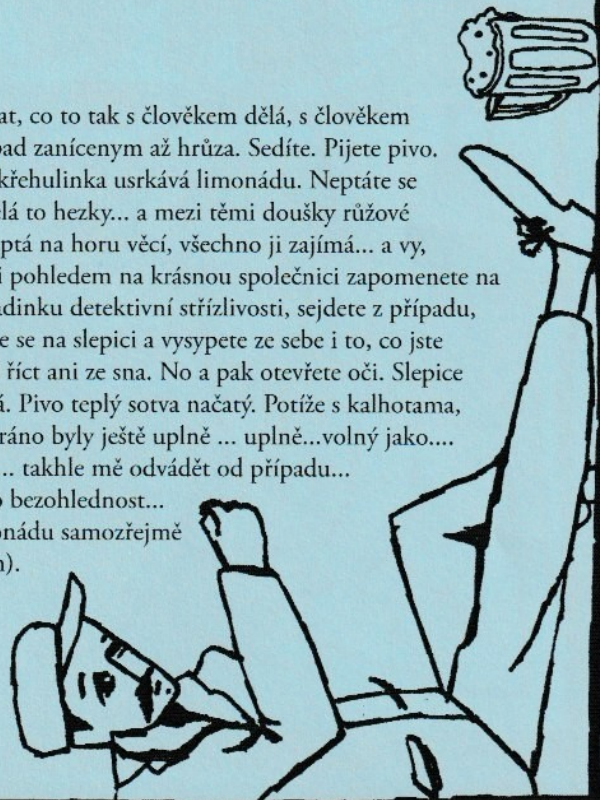
Dež sis ho odvedla,
včilka si ho mívé,
kamarádko věrná,
mně se nevesmívé.

pozdě k ránu

Wrahovice 4 Dobrá tedy. Fešinka

Dobrá tedy. Neopakuju se?... Co na tom sejde, sériovní vrazi na tom nejsou jinak. Nebudu nijak zastírat, že si vcelku rád popovídám. Jako tuhle... Milá, příjemná, taková dychtivá žena, až jsem si říkal, jestli není z branže, že? No, redaktorka to byla. Sešli jsme se na Růžku, kde už mě jinde hledat, na Růžku mám vo všem, co se šustne slušnej přehled. Do případu mi nechtěla (loajálně) zasahovat. Přišla na Růžek (zprava). Zrovinka jsem kroužil kolem Případu Špatně obdělaný slepice (na paprice) a sláva je tu! Ta fešinka se dovolila, přisedla a vytáhla diktafon. Byl jsem skálopevněj jako ta slípka na talíři (měl bych se dodatečně omluvit za to pocákaný sáčko, v čistírně to bude stát balík). Jenže vona byla jako anjel. Teď nevím dramaturg nebo režiser, prostě vod divadla a ty boky taky...úúú... Kdepak, nemůžu bejt homosexuál, jak se mi furt snažej strčit pod nos... že nemám ženskou, pche, já je mám takhle všecky a žádná se mi nevylejvá s lakem na nehty do důkazů, navíc na Růžku jindy vařej i dobře... Tahle lepantní kroužilka bystrá si sedla k mému stolu a navázala se mnou rozhovor. Nic snadnýho, já se rozhovorů v podstatě štítím... ale donuťte ženu sedět při vašem pivu a tuhý slepici, aniž byste se neušlápli, to chce do toho vyprávění pořádněj kus napětí, snahy a touhy se udržet u případu. No, nemyslím, že bych chtěl

popisovat, co to tak s člověkem dělá, s člověkem pro případ zaníceným až hrůza. Sedíte. Pijete pivo. Ona ta křehulinka usrkává limonádu. Neptáte se proč, dělá to hezky... a mezi těmi doušky růžové vody se ptá na horu věcí, všechno ji zajímá... a vy, oblažení pohledem na krásnou společnici zapomenete na svou hladinku detektivní střízlivosti, sejdete z případu, vykašlete se na slepici a vysypete ze sebe i to, co jste nechtěli říct ani ze sna. No a pak otevřete oči. Slepice vokoralá. Pivo teplý sotva načatý. Potíže s kalhotama, co vám ráno byly ještě úplně ... úplně...volný jako... a vůbec... takhle mě odvádět od případu... dyť je to bezohlednost... (tu limonádu samozřejmě zaplatím).

Divák ze třetí řady

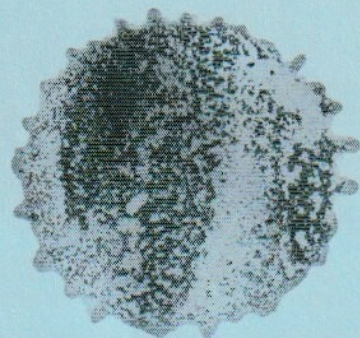

Tak tohle jsem si nezasloužil. Dobře, kostým špatně placenýho nájemnýho vraha možná nebyl nejšťastnější nápad, zvlášť když se trochu trhá, ale stav mého konta je mi víc než smutnej a na nějaký to pošívání nejsem. Když člověk miluje divadlo jako já a strávil v něm schovaný tolik času, proč koukat na nějakej ten krvavej flek či kravatu... Oblík jsem se přece do čistýho! Než mě po těch pěti letech našli, nasmrdět jsem se v divadle ažaž. už to nebylo příjem-

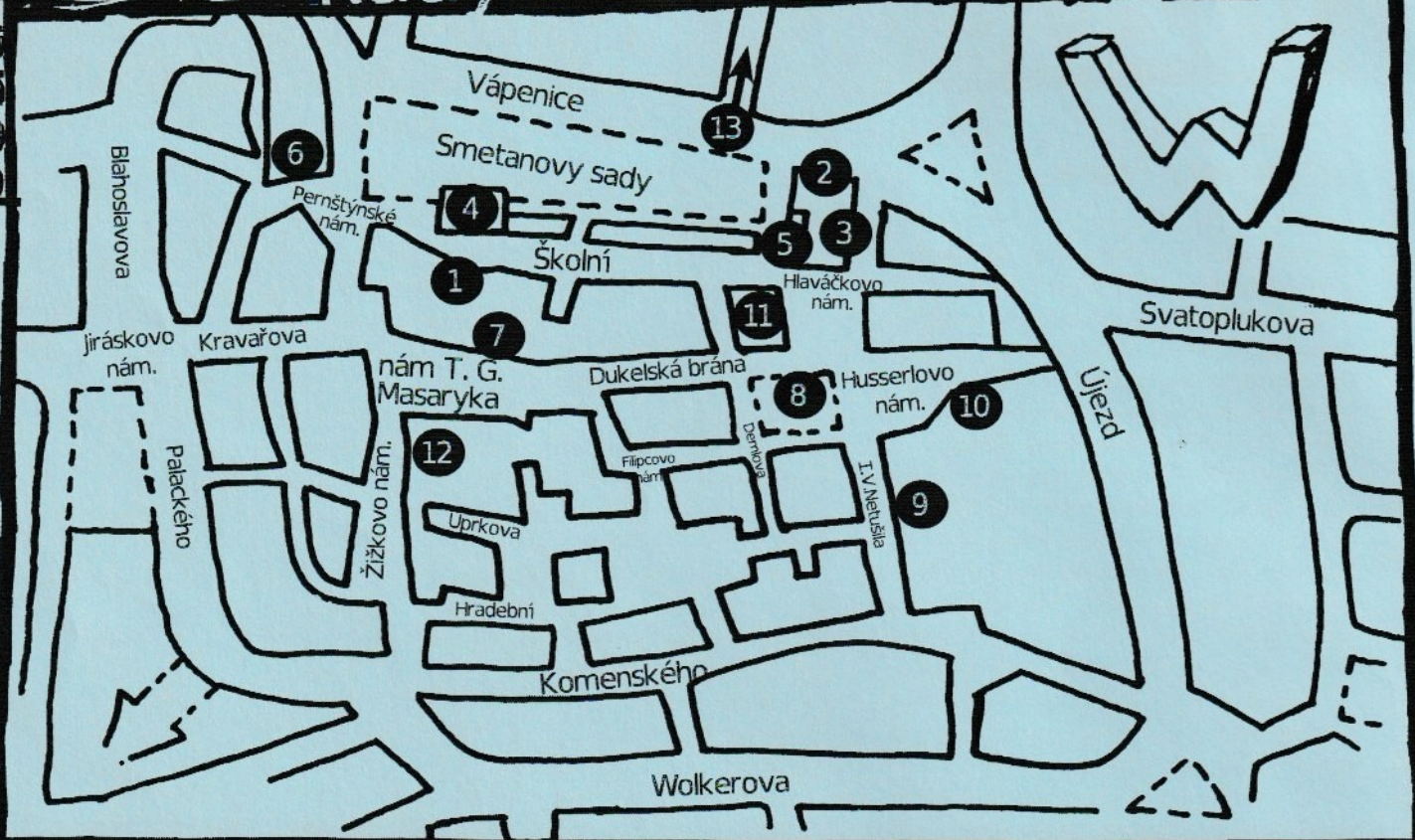
ný ani mně a to se převlek za lístek z bankomatu ukázal jako vcelku dobrý partner (než přišla ta Cola)... Vyvést mě z divadla a znemožnit mi tak okouzlující zážitek, to je jedna věc, ale pošvat na mě policii s takovym tyátrem, to už je vrchol! Zvláště proto, že se mi tu na stanici (policejní) snaží nejen přišít kdeco, ale dokonce se mě snažej i překostýmovat!!! Ze špatně placenýho nájemnýho vraha přece nepolezu do tý jejich dost bezinvenční pruhovaný kreace!?

Renesanční verše o víně

Když prvně napiji se, hned hrdlo vyčistí se,
při druhém ale pití vše v radosti se třpytí;
mám štěstí ještě více, když piji do třetice.
Jak vypiji už čtyři, bujnost se v hrudi šíří.
Když pátou piju pintu, bloudím jak v labyrintu.
Po šestém potom loku jistotu nemám v oku;
po sedmém bílém vínu mám v hlavě jako v mlýnu.
Pak ještě osmá číše a již se vznáším výše.
Devátá k zdraví není, je spíše na umření.
Konečně při deseti vše musím vyzvracet.

kudy a kam i bez džipés

- 1 DUHA - kulturní klub z hradeb
- 2 Městské divadlo
- 3 Národní dům
- 4 kino METRO 70
- 5 zahrádka U Kotěřů
- 6 Zámek - GALERIE
- 7 rodný dům J. Wolker
- 8 socha J. Wolker
- 9 bufet Gastronom
- 10 U krále Ječmínka
- 11 restaurace Atrium
- 12 občerstvení DĚSI
- 13 Dvanáct opic

odjezd

Recitačný súbor z Vysokej pri Morave pod vedením s. uč. Račkovej obsadil II. miesto v tretej kategórii.

Foto: J. Nosál